

[Ole Bjørn Kraft.]

Stedet gør Beskyttelsen af sit Landomraade til en Byrde for andre Folk, som derigennem bliver tvunget til at paatage sig Forsvarsopgaver, som det ikke selv vil bringe noget Offer for. Det maa anses for givet, at en saadan Handling heller ikke vil forblive uden Følger for saadanne Staters Indflydelse i Nationernes Raadslagning, men at det Land, hvis Fredsvillie ikke giver sig Udtryk ved Beslutningen om at ville ofre noget for Bevarelsen af Freden og sin egen Selvstændighed, maa regne med, at dets Raad bliver mindre agtet, naar det aldrig selv kan bidrage noget som helst til Styrkelse af Retsordningens Betyggelse.

Det er naturligvis fuldstændig rigtigt, thi det fremgaar af Sagen selv, at der ikke i Folkeforbundspagten findes nogen juridisk Forpligtelse for nogen Stat til at opretholde en bestemt Størrelse af sit Militærvæsen, idet Folkeforbundspagten forudsætter, at hvert Land er suverænt, og derfor ikke kan paabyde nogen Stat, hvor stort et Omfang dets Forsvar skal have. Men det forekommer mig rigtignok lige saa givet, at Folkeforbundspagten slet ikke forudsætter, at en enkelt Stat vil skride til Afrustning, men tværtimod gaar ud fra, at alle Stater indenfor Forbundet vil bevare en Forsvarsmagt, og at den Nedrustning, som Forbundet tilstræber, maa finde Sted paa een Gang ved en fælles Beslutning, saaledes at man undgaar en pludselig Forskydning af Magtforholdene, der kan true den majsommeligt tilkæmpede Fred og det tilvejebragte Balanceforholds Stabilitet eller umuliggøre ved en gradvis Fremadskriden, at en fælles Optraeden mod Fredsbryderen kan tilvejebringes. En isoleret Afrustning — og vi har jo under denne Debat paa ny faaet Udenrigsministerens Bekræftelse af, at det er det, den højtærede Regering tilstræber — vil derfor efter vor Opfattelse stride saavel mod Fredens som mod Folkeforbundets Interesser og være en alvorlig Hindring for Virkeliggørelsen af Forbundets Hensigter. Overfor de andre Folkeforbundsmedlemmer vil og maa det blive betragtet som en Slags Illoyalitet, der ligesom en Skatteborgers Skattesnyderi forøger de andre Skatteborgeres Byrder, paalægger de andre Forbundsmedlemmer Byrder og Opgaver, som det er vor naturlige Pligt at løse, og endogsaa ved at skabe en strategisk ny og uberegnet Situation øger Muligheden for, at nye Forviklinger, der kan føre til Krig, vil opstaa.

Det er rigtigt, at Danmark er en suveræn Stat, og ingen er ivrigere end vi til at

hævde det eller til at ønske, at Danmark skal hævde sin Suverænetet, men det er vor Opfattelse, at naar vi har indmeldt os i Folkeforbundet, har vi dermed paataget os Forpligtelser til at staa solidarisk med de andre Folkeforbundsmedlemmer og til ikke at foretage Handlinger, som kan skade dem eller skabe dem Vanskeligheder, som de ikke havde regnet med, da de indmeldte sig i Forbundet. Det var derfor ogsaa med den yderste Forbavelse, at vi under Debatten forleden hørte den højtærede Udenrigsminister hævde det Standpunkt, at Danmark kun skulde tage Hensyn til sine egne Interesser og ikke til de særlige Interesser, som den højtærede Minister kaldte dem, der blev gjort gældende i andre Stater. For det første er dette Standpunkt forbavsende, naar man tænker paa, at det er en Udenrigsminister, der hævder det, thi hvad anden Realitet er der i Udenrigspolitik end netop det, at man skal tage Hensyn til andre Staters Særinteresser og føre sin egen Politik saaledes, at man ikke støder an imod dem for ikke at fremkalde Forvikling? Fra radikal Side er det en yndet Fornøjelse at betegne de konservative Standpunkter som sørgelige og triste Levninger fra Fortiden. Mig forekommer det, at hvis noget kan betegnes som en Røst fra Fortiden, var det disse Udtalelser, den højtærede Udenrigsminister fremsatte her fra Tingets Talerstol forleden. Her var ingen Tale om Solidaritet, her var ikke Tale om Forstaaelse overfor andre Nationer eller om Hensyntagen til andre Folks Interesser, her var intet Udtryk for Forstaaelsespolitikens Aand, her var tværtimod hele Førkrigstidens statsegoistiske Aand lyslevende for vore Øjne. Det var nemlig det karakteristiske for Førkrigstidens Aand, at hver Stat i første Række saa paa sine egne Interesser og ikke vilde tage Hensyn til andres. Men det, som var Hensigten med den nye Tid i Europa, var jo netop at skabe en ny Aand, en ny Politik, der bestod i, at man tog Hensyn til hinanden, viste Forstaaelse overfor hinandens Vanskeligheder, søgte at føre sin egen Politik paa en saadan Maade, at der opstod de mindst mulige Vanskeligheder. Nej, den højtærede Udenrigsminister forfølger gennem sine Udtalelser indrepolitiske Formaal og en Politik, som han allerede var Talsmand for baade før Folkeforbundets Stiftelse og før Krigen. Og det er vor Opfattelse, at den højtærede Minister derved i sin stædige og forstokkede Fastholden ved sine Synspunkter har bragt sig selv i et uforligeligt Modsetningsforhold til de Retningslinier, han selv mener at være en Forkæmper for. Der skal en Gang